

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. ve věci

žalobce: **HMO GROUP s.r.o.**
sídlem Mírová 97/24, 703 00 Ostrava-Vítkovice
zastoupený advokátem JUDr. Karlem Bockem
sídlem Lidická 613, 738 01 Frýdek-Místek

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 12. 2015 č. j. 44684/15/5300-21444-711428 a ze dne 7. 1. 2016 č. j. 255/16/5300-21444-711428, ve věci daní z přidané hodnoty

takto:

- I. Žaloby se **zamítají**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje

Odůvodnění:

1. Podanými žalobami se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 12. 2015 č. j. 44684/15/5300-21444-711428 a ze dne 7. 1. 2016 č. j. 255/16/5300-21444-711428, jimiž byla změněna rozhodnutí Finančního úřadu Ostrava II ze dne 23. 7. 2012 č. j. 195335/12/389911806481, č. j. 195336/12/389911806481, č. j. 195337/12/389911806481, č. j. 195338/12/389911806481, č. j. 195339/12/389911806481, č. j. 195341/12/389911806481, č. j. 195343/12/389911806481, kterými byly žalobci doměřeny daně z přidané hodnoty za zdaňovací období duben, červen, červenec, srpen, září, říjen a listopad r. 2010 a rozhodnutí Finančního úřadu ve Frýdku-Místku ze dne 17. 6. 2011 č. j. 178472/11/362912802066, jímž byla žalobci doměřena daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období květen 2010, a to způsobem specifikovaným ve výrocích napadených rozhodnutí.
2. Žalobce v podaných žalobách vymezil tyto žalobní body:
 - 1) Pokud byl dopravce S. nastrčenou osobou, nebylo v možnostech žalobce to zjistit. V řízení bylo prokázáno, že S. pro společnost WOJSTALL práci vykonával a dostal za ni odměnu. Daň by měla být vymáhána po polském odběrateli, který podvod zrealizoval, nepřiznal DPH na území Polska a nikoliv po českém dodavateli, který všechny své povinnosti splnil. Obchodní firma nemůže ke každému obchodu přistupovat dopředu jako k daňovému podvodu, pokud dodrží podmínky stanovené § 64 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, v platném znění (dále jen „ZDPH“). Obezřetnost obchodníka spočívá v tom, že za zboží řádně zaplatí, dohlédne, aby bylo uhrazeno jen jemu, dodrží kvalitu, dohlédne na zajištěnou dopravu zboží apod. Nemůže však odpovídat za své odběratele a dodavatele, resp. za to, jestli tito řádně plní své povinnosti. Žalobce požadoval platby za zboží předem, což je běžná obchodní praxe. Již tento požadavek, navíc prostřednictvím bankovního převodu, je podstatným krokem pro vyloučení možnosti účasti na nějakém podvodném jednání, neboť tím, že finanční prostředky za zboží byly uhrazeny předem z účtu společnosti kupujícího, došlo k dostatečnému prověření kupující strany žalobcem, který tak neměl důvod pochybovat, že předmětné zboží, jež kupující řádně zaplatil, je určeno pro něj.
 - 2) Model obchodování, kdy žalobce zboží nakoupil v Polsku, přepravil do České republiky a dále prodal zpět do Polska, má svou ekonomickou důvodnost. Je známo, že polské finanční úřady zadržují polským firmám vratky DPH a nepřiměřeně dlouho je prověřují a kontrolují. Polské firmy pak mají narušené finanční toky, když dlouho čekají na přiznání nároku na odpočet polskou finanční správou. Proto je pro ně ekonomičtější koupě zboží od české firmy bez DPH a jeho následný prodej v Polsku či jinde. To je jeden z důvodů, proč zboží „putuje“ zdánlivě nelogicky z Polska do České republiky.
 - 3) Napadená rozhodnutí se vztahují k DPH za rok 2010, kdy jednatel žalobce nemohl vědět, že v r. 2012 bude uznán vinným zkrácením daňové povinnosti na DPH. Pokud by si toho byl vědom, určitě by nepostupoval stejným způsobem.
 - 4) Žalovaný nepochybně existenci zboží, ani jeho dodání do jiného členského státu, zpochybňuje pouze, že odběratelem zboží byla firma WOJSTALL. Je tedy nepochybné, že zboží odebrala polská firma na území Polska. Bylo prokázáno, že polská firma přijala od české firmy (žalobce) zboží, jehož hodnota překročila limit, k němuž se vztahuje povinnost registrace k DPH. Pak ale tato polská firma byla povinna se registrovat jako plátc DPH a žalobce proto fakticky dodával zboží plátc DPH. To, že se polská firma neregistrovala k DPH, nelze přičítat k tíži žalobce.
 - 5) Doměření daně žalobci jako české firmě je porušením principu fungování DPH v Evropské unii. Žalobce byl povinen ve sledovaném období podávat daňová přiznání

Shodu s prvopisem potvrzuje

k DPH i souhrnná hlášení a tuto svou povinnost plnil. Správce daně tak měl přesné informace o obchodech i objemu zboží dodávaného žalobcem do Polska. Český ani polský finanční úřad neinformovaly nikoho, že odběratel zboží vůbec nepodává daňová přiznání a nakoupené zboží nezdaňuje DPH na území Polska, což se dělo osm měsíců. Finanční úřady obou států byly nečinné a žalobce byl v dobré víře, že je vše v pořádku.

6) Evropská judikatura označuje „podvod“ na DPH jako situaci, kdy jeden z účastníků obchodu neodvede státní pokladně daň a další si ji odečte za účelem daňového zvýhodnění. Na straně žalobce však k žádnému daňovému zvýhodnění nedošlo, neboť zboží nakoupil bez DPH a prodal bez DPH, takže princip daňové neutrality neporušil.

7) Žalovaný nerespektoval závěry zrušujícího rozsudku krajského soudu ze dne 4. 9. 2014 č. j. 22 Af 75/2012-29, v němž bylo žalovanému vytknuto, že se nezabýval otázkou dobré víry žalobce. Nyní se již v napadených rozhodnutích touto otázkou žalovaný zabýval, avšak vypořádal ji nesprávně. Žalobce nesouhlasí se závěrem, že nepřijal všechna opatření, která od něj mohou být rozumně požadována k ověření, že jeho plnění nepovede k účasti na daňovém podvodu. Žalobce má písemné smlouvy o dodaném zboží, o přepravě zboží, zboží je uhrazeno bankovním převodem předem a prokazatelně z účtu společnosti WOJSTALL, je skutečně přepraveno do jiného členského státu EU. Žalobce si také ověřil, že DIČ poskytnuté odběratelem je evidováno v systému VIES, tedy že odběratel je plátcem DPH.

3. Žalovaný ve vyjádřeních uvedl, že svou komplexní správní úvahu popsal v obou napadených rozhodnutích, kde detailně rozebral, proč nebylo osvědčeno, že odběratelem zboží byla společnost WOJSTALL. Podle žalovaného žalobce nepřijal všechna opatření, která od něj mohla být rozumně požadována, zejména při započetí obchodování s odběratelem WOJSTALL neučinil žádné kroky k ověření identity osob, s nimiž jednal, neověřil si jejich totožnost ani nezkoumal jejich oprávnění jednat jménem odběratele. Dále žádným způsobem nezajistil ověření identifikace a pověření řidičů vystupujících jménem odběratele WOJSTALL a svému smluvnímu partnerovi přepravci nestanovil žádná pravidla, ani neuvedl žádná opatření, pokyny či instrukce, kterými by se měl přepravce řídit. Žalobci bylo již před samotným nákupem zboží u polských dodavatelů známo, že zboží bude obratem dodáno zpět do Polska, přesto žalobce nezkoumal, proč odběratel WOJSTALL neodebírá zboží přímo od polských dodavatelů. Obezřetnost žalobce měla být značná také s ohledem na hodnotu dodávek. Pokud jde o ekonomickou důvodnost modelu obchodování realizovaného žalobcem, i touto otázkou se žalovaný zabýval v napadených rozhodnutích. Žalobní tvrzení vypovídá pouze o tom, že odběratel WOJSTALL chtěl obejít standardní zákonné postupy polské finanční správy tím, že své obchodování překllopí do intrakomunitární roviny, v čemž nelze spatřovat účelnost a ekonomickou výhodnost deklarovaných obchodních transakcí, neboť se nejedná o ekonomicky výhodné řešení, ale pouze o obejítí polských daňových orgánů. Žalobce měl být již v tuto chvíli dostatečně obezřetný, neboť popsané opodstatnění obchodních transakcí je samo o sobě vysoce nestandardní. Pokud jde o trestní řízení, které proběhlo s jednatelem žalobce, žalovaný vzal tuto skutečnost v potaz pouze v tom smyslu, že lze na žalobce pohlížet jako na subjekt, který byl s problematikou podvodů na DPH seznámen a bylo proto možné na něj klást vyšší nároky stran posouzení možné účasti na podvodném jednání. Není proto zásadní, že rozsudek Krajského soudu v Ostravě v trestní věci byl vydán až v r. 2012. Z jeho obsahu totiž vyplývá, že jednatel žalobce byl uznán vinným za úmyslné krácení daně (dovoz minerálních olejů z Polska na území České republiky) týkající se let 2005 a 2006, takže si musel být vědom problematiky podvodů na DPH již v r. 2010 a nikoliv až v r. 2012 po vydání trestního rozsudku. Žalovaný v napadených

rozhodnutích dostatečně odůvodnil, proč předmětná plnění překvalifikoval jako tuzemská zdanitelná plnění zatížená daní na výstupu. Žalobce rovněž neprokázal naplnění všech podmínek stanovených § 64 ZDPH, neboť neprokázal dodání zboží polskému odběrateli WOJSTALL. Princip neutrality DPH se může ve své úplnosti uplatnit pouze v případech, kde nedochází k porušování povinností stanovených zákonem. Žalovanému není zřejmé, z čeho žalobce dovozuje, že o vykázaných obchodech měla vědět i polská daňová správa. Žalovaný rovněž odmítl, že by nerespektoval závěry Krajského soudu v Ostravě učiněné ve zrušujícím rozsudku sp. zn. 22 Af 75/2012-29 (dále jen zrušující rozsudek). Žalovaný napadená rozhodnutí nepostavil pouze na svědecké výpovědi v W. S. a skutečnosti, že odběratel WOJSTALL nepřiznal a neodvedl DPH ze žalobcem tvrzených obchodních transakcí. Žalovaný vycházel také z hodnocení předmětných obchodních případů ze strany polských daňových orgánů, které účast W. S. na daných obchodních transakcích označují za formální, když se jednalo o účelově nastrčenou osobu. Žalovaný se také vyjádřil k podkladům předloženým žalobcem a vyhodnotil je v souvislosti s výsledkem O. S. zajišťujícího přepravu zboží, když byl shledán rozpor v místě vydání zboží v Polsku. S. také popřel, že znal W. S. Žalovaný navrhl zamítnutí žalob.

4. Žalobce v replikách k vyjádřením žalovaného doručených krajskému soudu dne 3. 5. 2016 setrval na své dosavadní žalobní argumentaci.
5. Krajský soud přezkoumal napadená rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního v platném znění – dále jen „s.r.s.“) a byl vázán obsahem žalobních bodů uvedených v žalobě (ust. § 75 odst. 2 s.r.s.).
6. Z obsahu správních spisů krajský soud zjistil, že na základě přiznání žalobce k DPH za květen 2010 zahájil Finanční úřad ve Frýdku-Místku, jakožto správce daně, vytykácí řízení k odstranění pochybností k daňovému přiznání dle zák. č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, v pozdějším znění (dále jen „ZSDP“), které po nabytí účinnosti zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, v platné znění (dále jen daňový řád) přešlo v postup k odstranění pochybností podle § 89 a 90 daňového řádu, a to se zaměřením, zda došlo k dodání zboží do jiného členského státu v souladu s ust. § 64 a zda byl nárok na odpočet daně uplatněn v souladu s ust. § 72 a 73 ZDPH. Žalobce předložil správci daně přijaté a vydané faktury s dodacími listy a CMR listy za květen 2010, bankovní výpisy vztahující se k úhradám faktur za květen 2010, pokladní doklady za květen 2010 a evidenci DPH. Správce daně dále ověřoval cestou mezinárodního dožádání (dle Nařízení ES č. 1798/2003, o správní spolupráci v oblasti DPH), pořizování zboží žalobcem z Polska a následné dodání zboží do Polska, přičemž z odpovědi zjistil, že polský subjekt WOJSTALL P.P.H.U. W. S. (dále jen WOJSTALL), jemuž mělo být v předmětném období zboží dodáno, nepřiznal za 2. čtvrtletí roku 2010 DPH z pořízeného zboží ve výši 3,732.598 PLN a že se jedná o subjekt nespolupracující s místním finančním úřadem. Následně byl polskou daňovou správou proveden dne 26. 4. 2011 výslech W. S., který uvedl, že nikdy nevlastnil šrot či jiné zboží, jeho úloha jako vlastníka společnosti spočívala v tom, že opatřil nevyplněné faktury týkající se DPH razítkem společnosti, aniž znal názvy společností, kterým byly tyto faktury vydány, za tyto činnosti dostával měsíčně 2 – 3 tisíce PLN, dále že k tomu, aby podpořil dojem realizace podnikání a pro možnost získání registrace k ekonomické činnosti si na krátkou dobu (1-2 měsíce) pronajal nemovitosti ve městech Niestachow a později Kostomloty, dále že vždy opatřil razítkem společnosti pouze jednu kopii faktury, kterou předal svým nadřízeným a žádnou kopii si pro sebe

Shodu s prvopisem potvrzuje

neponechával, na finanční úřad žádné přiznání nepodal ani žádné nepodepsal, ve skutečnosti žádnou obchodní činnost neprovozoval, tudíž nemá žádné obchodní vztahy, neuzavřel obchody se subjekty v rámci intrakomunitárních transakcí se zbožím, nikdy se na žádném intrakomunitárním obchodu nepodílel, nezná žádné společnosti v ČR, nemá bankovní účet, nezaměstnává žádné zaměstnance na základě pracovní smlouvy, přišel o daňové identifikační číslo a o osvědčení týkající se zápisu do obchodního rejstříku v únoru 2010, a dále uvedl, že nevykázal porřízení zboží od žalobce, a proto nepřiznal, ani neuhradil DPH z těchto porřízení.

7. Uvedená zjištění a přetrvávající pochybnosti sdělil správce daně žalobci, který dne 10. 6. 2011 podal návrh na pokračování dokazování s návrhem dalších důkazních prostředků. K obchodním transakcím se společností WOJSTALL uvedl, že tato společnost nakupovala v předmětném zdaňovacím období zboží, že veškeré zboží bylo řádně zaplacené přes bankovní účty, které v příloze předložil, uvedl, že zboží bylo dopraveno z ČR do Polska a vyloženo na sklad u společnosti FPH SCRUI O.S., což je společnost, která zajišťovala žalobci dopravu, jež byla této společnosti řádně zaplacená a lze ji ověřit výpisy z mýtných bran na dálnici Frýdek-Místek-Polsko. Žalobce uvedl, že společnost WOJSTALL byla během předmětného zdaňovacího období řádně registrována k DPH a je registrovaná dodnes, což je v rozporu s výpovědí W. S., stejně jako je v rozporu s předloženými výpisy z účtu tvrzení W. S., že neměl bankovní účet. Z výpisu je zřejmé, že platby žalobci přicházely z účtu S. Žalobce navrhl provedení výsledků řidičů, kteří prováděli přepravu zboží a O. S., který zajišťoval dopravu a vyložení zboží. Správce daně v úředním záznamu o postupu k odstranění pochybností ze dne 17. 6. 2011 vyhodnotil důkazní prostředky a setrval na svých závěrech o pochybnostech, že došlo k faktickému uskutečnění plnění deklarovaného v daňovém přiznání. Správce daně uzavřel, že žalobce neunesl důkazní břemeno o tom, že zboží bylo dodáno osobě registrované k dani v jiném členském státě a posoudil předmětné dodání jako dodání zboží s místem plnění v tuzemsku v základní sazbě daně. Dne 17. 6. 2011 vydal správce daně platební výměr, proti němuž žalobce podal odvolání, o němž bylo rozhodnuto rozhodnutím Finančního ředitelství v Ostravě ze dne 15. 3. 2012 č. j. 8193/11-1301-800471 tak, že z pohledu odvolacích námitek bylo rozhodnutí správce daně potvrzeno. Toto rozhodnutí bylo zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 4. 9. 2014 č. j. 22 Af 75/2012-29 a současně byla věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.
8. Pokud jde o zdaňovací období měsíců dubna, června – listopadu 2010 zahájil správce daně, jímž byl Finanční úřad Ostrava II, dne 22. 3. 2012 u žalobce daňovou kontrolu na DPH. Správce daně využil podkladů, které shromáždil Finanční úřad ve Frýdku-Místku ke zdaňovacímu období května 2010. Daňová kontrola byla ukončena 9. 7. 2012 ústním projednáním a podpisem zprávy o daňové kontrole (protokol č. j. 70257/12/389930806083). Správce daně ve zprávě o daňové kontrole konstatoval, že žalobce v souvislosti s dodávkami pro odběratele WOJSTALL neprokázal, že došlo k převodu práva nakládat se zbožím jako vlastník na tohoto odběratele. Následně doměřil správce daně žalobci za předmětná zdaňovací období DPH, neboť odmítl nárok na osvobození od daně ve smyslu ust. § 64 odst. 1 ZDPH. Proti vydaným platebním výměrům brojil žalobce odvoláním. Jelikož správce daně nemohl posoudit všechny údaje uvedené v odvolání, provedl na základě ust. § 113 odst. 2 daňového řádu doplnění odvolacího řízení formou mezinárodních dožádání adresovaných polské daňové správě. V rámci odvolacího řízení žalobce doručil správci daně fotokopie několika dokumentů vydaných polským správcem daně. Odvolací orgán zaslal dne 18. 9. 2014 žalobci výzvu

Shodu s prvopisem potvrzuje

podle ust. § 115 odst. 2 daňového řádu, v níž jej vyzval k vyjádření se ke skutečnostem zjištěným při dokazování v rámci odvolacího řízení. Žalobce ve vyjádření ze dne 3. 10. 2014 navrhl provedení dalších důkazů, a to výslech svědka O. S., dále výslech H. G., přezkoumání výpisů z bankovního účtu WOJSTALL a záznamů z mýtných bran. Následně došlo k doplnění odvolacího řízení, kdy prvostupňový správce daně odeslal dne 15. 12. 2014 dvě mezinárodní dožádání do Polska a současně převzal doklady od žalobce, jež se vztahovaly ke zdaňovacím obdobím měsíců dubna – listopadu 2010, konkrétně faktury vystavené k dodávkám zboží ve prospěch odběratele WOJSTALL č. 201001-2010700 včetně souvisejících CMR dokladů a dodacích listů. Z odpovědi na mezinárodní dožádání vyplynulo, že nebyl proveden výslech J. P., nebo ten se k jednání nedostavil. Byl proveden výslech O. S., který potvrdil, že zboží pro žalobce přepravoval z Polska do České republiky a následně z České republiky do Polska. Zboží nakoupené v Polsku bylo nejprve přepraveno žalobcem do pronajatého skladu ve Frýdku-Místku, kde byly vyhotoveny nové CMR a dále bylo zboží bez jeho vyložení či přeložení přepraveno zpět do Polska, avšak v rozporu s údaji uvedenými v CMR dokladech nikoliv do města Bydgoszcz, ale do skladu společnosti přepravce ECRU v Cykarzewu. Teprve z tohoto skladu bylo zboží O. S. předáno řidičům, kteří měli být z firmy WOJSTALL. O. S. však identitu řidičů nijak neověřoval. Dále vypověděl, že osobu W. S. nezná, nikdy se s ním nesetkal, žádný kontakt na něj nemá a ani neví, komu přesně zboží vydal.

9. Dále žalovaný vyhodnotil, že z žalobcem předložených potvrzení o bezhotovostních transakcích společnosti WOJSTALL je zřejmé, že platby byly realizovány z účtu WOJSTALL, korespondují s údaji na žalobcem vydaných fakturách, jeho bankovních výpisech i s účetnictvím žalobce.
10. Polská daňová správa v odpovědi na dožádání ze dne 17. 10. 2012 uvedla, že J. P., který organizoval trestnou činnost, měl přístup k účtu firmy WOJSTALL a je tudíž pravděpodobné, že bankovní převody realizovala právě tato osoba a nikoliv W. S. Dále z mezinárodního dožádání vyplynulo, že finanční částky byly převáděny organizátory trestné činnosti, jimiž byly kromě J. P. K. C. a J. W.
11. Po vyhodnocení důkazních prostředků shromážděných v doplněném odvolacím řízení vydal žalovaný napadená rozhodnutí.
12. Podle ust. § 64 odst. 1 ZDPH dodání zboží do jiného členského státu plátcem osobě registrované k dani v jiném členském státě, které je odesláno nebo přepraveno z tuzemska plátcem nebo pořizovatelem nebo zmocněnou třetí osobou, je osvobozeno od daně s nárokem na odpočet daně, s výjimkou dodání zboží osobě, pro kterou pořízení zboží v jiném členském státě není předmětem daně.
13. V prvním a sedmém žalobním bodě žalobce namítal, že byl v dobré víře a nemůže odpovídat za neplnění povinností odběratelem. Žalovaný otázku žalobcovy dobré víry v napadených rozhodnutích nesprávně vyhodnotil. Žalobce přijal všechna opatření, která od něj mohou být rozumně požadována, k ověření, že jeho plnění nepovede k účasti na daňovém podvodu.
14. Obsahem správních spisů, zejména obsahem odpovědí na mezinárodní dožádání, má krajský soud za prokázané, že k daňovému podvodu na DPH došlo. Tuto skutečnost

Shodu s prvopisem potvrzuje

uváděla polská finanční správa opakovaně ve svých odpovědích zcela jednoznačně i s uvedením organizátorů této trestní činnosti. Tyto závěry pro žalobce znamenají, že předmětem posuzování je otázka, zda žalobce o daňovém podvodu s ohledem na okolnosti měl nebo mohl vědět a zda učinil vše proto, aby byl tzv. „v dobré víře“. To, že žalovaný, jakož i správce daně, v řízení týkajícím se zdaňovacího období května 2010 dobrou víru dostatečně nezkontrolovali a nevyhodnotili, bylo také jedním z důvodů zrušujícího rozsudku krajského soudu.

15. V napadených rozhodnutích žalovaný tuto otázku již náležitě vyhodnotil na str. 11 (odst. 42 a násl.) rozhodnutí č. j. 44684/15/5300-21444-711428 a na str. 10 rozhodnutí č. j. 255/16/5300-21444-711428. Krajský soud se ztotožňuje s žalovaným především v tom, že žalobce neučinil dostatečná opatření ve vztahu ke svému dopravci, když dle obsahu mandátní smlouvy uzavřené dne 26. 4. 2010 s přepravníkem ECRU, zastupovaným O.S., která je součástí správního spisu, žalobce nestanovil tomuto subjektu žádné instrukce, pokyny a opatření, pokud jde o předání zboží odběrateli, ačkoliv primárním zájmem žalobce jako osoby deklarující uskutečnění intrakomunitárního dodání, mělo být zajištění a doložení jednoznačných důkazních prostředků o dodání a předání zboží deklarovanému odběrateli nebo jím pověřeným osobám za účelem naplnění podmínek ust. § 64 odst. 1 ZDPH. Prokázány byly rovněž rozpory v CMR listech, kdy O.S. uvedl, že zboží dopravoval do svého skladu v Cykarzewě, zatímco v CMR dokladech bylo uvedeno město Bydgoszcz (sídlo společnosti WOJSTALL). Žalobce, jak sám uvedl, o tomto rozporu věděl a akceptoval jej. Přepravované zboží předával S. blíže neidentifikovaným řidičům, kteří tvrdili, že jsou z firmy WOJSTALL. Žalobcovo povědomí o pohybu zboží a o osobách, které s ním nakládaly, tak prokazatelně končilo okamžikem vykládky zboží ve skladu přepravce v Czykarzewě. Podle ust. § 64 odst. 1 ZDPH však byl žalobce povinen prokázat, že zboží bylo předáno odběrateli, čehož nebyl schopen. Krajský soud se způsobem vyhodnocení otázky „dobré víry“ žalobce, který žalovaný učinil v napadených rozhodnutích, ztotožňuje a dodává, že žalovaný tím také plně respektoval závěry zrušujícího rozsudku, byť se týkal pouze zdaňovacího období květen 2010. První a sedmý žalobní bod proto krajský soud důvodnými neshledal.
16. V druhém žalobním bodě žalobce namítl, že ekonomický model, kdy žalobce zboží nakupované v Polsku dopravoval do České republiky a opět je přepravoval do Polska, měl ekonomické opodstatnění. Krajský soud tuto argumentaci rovněž důvodnou neshledal. Předně žalobcem popsané jednání představuje vědomé obcházení polské finanční správy, které žalobce zprostředkovával polským firmám a již toto jednání je samo o sobě vysoce nestandardní. Aplikovaný „ekonomický model“ měl proto bez dalšího vést žalobce bez dalšího ke zvýšené obezřetnosti. V tomto hodnocení se krajský soud zcela ztotožňuje s žalovaným.
17. Ve třetím žalobním bodě žalobce reaguje na argument žalovaného, že jednatel žalobce byl v r. 2012 odsouzen za trestný čin kráčení daně a odmítá tuto argumentaci s ohledem na časový nesoulad, kdy jednání žalobce v posuzované věci časově předcházelo odsouzení jeho jednatele v trestní věci. Krajský soud předně zdůrazňuje, že ze strany žalovaného se v uvedeném směru jednalo pouze o podpůrný argument v rámci posouzení žalobcovy dobré víry a míry obezřetnosti, který sám o sobě nemá pro vyhodnocení věci zásadní význam. Přesto krajský soud poznamenává, že žalobní tvrzení založené na tom, že v r. 2010 nemohl žalobce vědět, že jeho jednatel bude v r. 2012 odsouzen za trestný čin kráčení daně, je nepřipadné, protože trestná činnost, která byla předmětem odsouzení, byla

Shodu s prvopisem potvrzuje

spáchána již v letech 2005 – 2006. Dle obsahu trestního rozsudku, který je součástí správního spisu, v r. 2010, kdy probíhalo posuzované obchodování, již běželo trestní řízení. Ani tato žalobní argumentace proto není podle krajského soudu důvodná.

18. Ve čtvrtém žalobním bodě žalobce namítl, že jestliže žalovaný nezpochybnil dodání zboží do Polska, pak s ohledem na objem zboží bylo povinností polské firmy (míněno zřejmě jakékoliv blíže neurčené firmy-pozn. soudu) registrovat se k DPH a zaplatit daň. Žalobce proto každopádně dodával zboží plátcí DPH. Tato žalobcova konstrukce je dle názoru krajského soudu v rozporu se smyslem ust. § 64 odst. 1 ZDPH, podle něhož plátce daně musí prokázat, že zboží dodal do jiného členského státu konkrétnímu plátcí DPH. Nelze pouze z okolností obchodního případu dovozovat, že byt' je příjemcem zboží „imaginární subjekt“, vzhledem ke všem ukazatelům musí jít o plátce DPH.
19. V pátém žalobním bodě žalobce namítl, že plnil své povinnosti, když podával daňová přiznání i souhrnná hlášení, avšak česká ani polská finanční správa mu nesignalizovaly, že odběratel v Polsku neplní své daňové povinnosti. Ani tento žalobní bod nelze uznat důvodným, neboť správce daně v ohledu nastíněném žalobcem nemá žádnou informační povinnost vůči daňovému poplatníkovi, stejně jako ani polská finanční správa. Krajský soud na tomto místě připomíná, že daňové řízení je v České republice založeno na prioritní povinnosti daňového subjektu dokazovat, co sám tvrdí. Lze poukázat např. na rozsudek NSS ze dne 30. 1. 2008 č.j. 2 Afs 24/2007-119, publikovaným pod č. 1572/2008 Sb. NSS, kde NSS uvedl, že daňové řízení je postaveno na zásadě, že každý daňový subjekt má povinnost sám daň přiznat, tedy má břemeno tvrzení, ale také povinnost toto své tvrzení doložit, tj. má i břemeno důkazní. Toto své břemeno daňový subjekt plní v důkazním řízení, které vede správce daně. Na základě uvedeného neshledal krajský soud ani tento žalobní bod důvodným.
20. V šestém žalobním bodě žalobce namítl, že nemůže jít o podvod, když žalobce nezískal žádné daňové výhody, neboť zboží nakoupil i prodal bez DPH a daňovou neutralitu tedy neporušil. Dle ustálené judikatury princip daňového podvodu na DPH spočívá v tom, že zatímco jeden ze subjektů obchodního řetězce daň neodvede, jiný uplatní nadměrný odpočet. Tyto znaky podvodu byly v posuzovaném případě naplněny, když polský odběratel daň neodvedl a žalobce, jak vyplývá z daňových přiznání založených ve správním spise, uplatnil nadměrný odpočet v souvislosti s daní na výstupu. Předně však krajský soud zdůrazňuje, že za situace, kdy byl polskou finanční správou učiněn závěr o existenci daňového podvodu, nelze úspěšně argumentovat principem daňové neutrality, který může fungovat jen v případě, kdy nedochází k porušování zákonem stanovených povinností. V daném případě však k porušení zákonných povinností došlo, když žalobce neprokázal naplnění podmínek stanovených § 64 odst. 1 ZDPH.
21. U jednání před krajským soudem zástupce žalobce poukázal na skutečnost, že polská finanční správa v rámci své kontrolní činnosti našla u společnosti WOJSTALL faktury žalobce, což svědčí v žalobcův prospěch. Žalovaný toto zjištění nijak nezpochybnil. Žalobce má za to, že v důsledku uvedeného bylo chybně rozloženo důkazní břemeno.
22. Dle obsahu napadených rozhodnutí se žalovaný se stejnou odvolací námitkou řádně vypořádal. V rozhodnutí č. j. 255/16/5300-21444-711428 tak učinil v odstavci [66] a v rozhodnutí č. j. 44684/15/5300-21444-711428 v odstavcích [57] a [39-41]. Žalobce argumentaci žalovaného žádným konkrétním způsobem nezpochybnil, když setrval pouze

Shodu s prvopisem potvrzuje

v rovině obecného tvrzení, kdy toliko zopakoval námitku vznesenou již v odvolání a žalovaným řádně vypořádanou. Takto vymezený rámec soudního přezkumu je natolik nekonkrétní, že na ně soud nemůže reagovat jinak, než pouze obecně shora uvedenou konstatací. V této souvislosti dále uplatněná a rovněž zcela obecná námitka nesprávného rozložení důkazního břemene pak byla vznesena až po uplynutí zákonné lhůty k podání žaloby (§ 72 odst. 1 s.ř.s.), která činí dva měsíce od doručení napadeného rozhodnutí žalobci a její zmeškání nelze prominout (§ 72 odst. 4 s.ř.s.). K námitkám vzneseným po uplynutí této zákonné lhůty proto soud nepřihlíží. Žádná z žalob přitom takové žalobní tvrzení neobsahuje.

23.Na základě shora uvedené právní argumentace krajský soud neshledal žalobní body důvodnými, a proto žaloby v souladu s ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. zamítl.

24.O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto v souladu s ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když procesně úspěšnému žalovanému v řízení nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 18. června 2018

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu